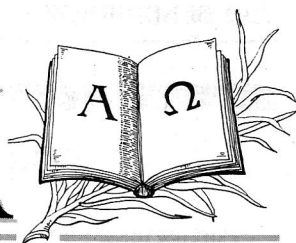

Békehírnök

1999. AUGUSZTUS 8.

ALAPÍTÁSI ÉV: 1895

XCIII. ÉVF. 32. SZÁM

„Szemeimet a hegyekre emelem...”

Húszéves koromban jártam először Tahiban. Akkor még a régi völgyúton kellett fölkapaszkodni a táborig. Épp egy esős éjszaka után vágtunk neki az emelkedőnek. Csúsztunk-másztunk a csomagjainkkal. Mire odaértünk, majdnem el is ment a kedvünk az egésztől. Ám hamar megvigasztalódtunk, mert a tábornak varázslatos hangulata volt. Átlengte a Szentlélek jelenléte. A „természet temploma” kifejezést szó szerint lehetett venni.

A maihoz képest igen kezdetleges körülmények között töltöttük ott a felüdülés napjait, mégis maximálisan elégedettek voltunk mindennel. Eszünkbe sem jutott finnyáskodva bírálni a szerényen ízesített „cikória-maláta-kávét” reggelente. A „ládás” gyümölcsíz a kenyerrünk felére se volt elég, de pótoltuk a kissé avas szalonnával és az innen-onnan érkezett zsiradékkal.

A kemény priccse ágyazott szalmafekhely minden volt, csak kényelmes ágy nem, de a barakkokat zsúfolásig megtöltötte a mindenhol érkező sok-sok fiatal. Éjjelente pelék ugrottak a takarónkon, egerek neszezték a deszkafal réseinél. Mi mégis az „igazak álmát” aludtuk, teljes békességben, hiszen nappal is, éjjel is az Úr közelében éreztük magunkat.

Nem tudom, miként lehet, de a Tahiban hangzó igehirdetések lényegére mind a mai napig emlékszem. Azt kellene mondanom, hogy azok a lelkipásztorok tudtak prédikálni. Pedig nem erről van szó. Maga Isten tudott munkálkodni mind a beszélőben, mind az Igére éhes hallgatóban. Ezért lettek feledhetetlenek azok a napok.

„Genius loci” – a hely szelleme. Így nevezték annak idején ezt a megfoghatatlan kisugárzást. Az imaáhitatok alkalmával nem voltak hallgató szünetek, néma kivárások. Öröm töltötte el a szívünket, hogy nekünk is jutott egy kis idő szívbeli imádságaink elmondására. Alig lehetett olyan fiatal látni, akinek a kezében ne lett volna Biblia, jegyzetfüzet, ceruza. Így vonultunk minden istentiszteletre, tábori foglalkozásra.

Az „ötvenes évek”. Mindenki tudhatja, mit jelent ez a kifejezés. Politikailag totális elnyomást, lelkiileg ateista terrort. Korosztályom tagjai számára azonban éppen ezek az esztendőket jelentették a hitbeli virágzás korát. Alig érzékeltünk valamit a külső körülményekből. Fűtött bennünket a Krisztus iránti „rajongó” szeretet és buzgótság.

En már hívő fiatalemberként jártam akkor Tahiban. Szeminarista voltam. Számomra azok a napok a lelki feltöltődés, a hitbeli megerősödés drága lehetőségei voltak.

Manapság többnyire azt gondolják még a keresztyének is, hogy a lelki élet, a missziómunka, az evangélizálás, a hitmélyítő táborozás – ezek teljesen anyagiakon múló, pénzfüggő tevékenységek. Megfertőzött bennünket a századvég

kificamodott pénzimádó szemlélete. Tahin régi „tekintélyét” az fogja visszaadni, ha az igazság és az őszinteség szelleme hatja át az összes ott táborozót. Ha őszintén és valóságosan Istent keresik az oda érkezők, és nem csupán egy jó „hétvégi buli”-ra fáj a foguk. Ha lelkiileg őszintén az Ige szerint élők hirdetik a Krisztust. Ha a szellemi növekedés iránti őszinte vágy tölti be mindazok szívét, akik ezt a hegyet az Úrtól kapott lehetőségnek tekintik, akkor a tábor továbbra is be fogja tölteni közösségi rendeltetését. Felkészíti a táborozókat, hogy az Úr kedve és akarata szerint éljenek, fejlődve, gyümölcsözve, állandóan munkálkodva, ahogy illik azokhoz, akik várjuk az Úr Jézus Krisztus mielőbbi visszajövetelét.

Gerzsenyi Sándor
(orgovány)

MEGHÍVÓ A TAHI '99 augusztus 20-i konferenciára

Minden kedves Testvért és Érdeklődőt szeretettel hívunk és várunk Tahiba augusztus 20-án Magyarországról és a világ bármely országából.

Az idei konferencia témája: „Az Úr közel”.

Az igei szolgálatok és biztonyságtételek a helyes Krisztus-várásról szólnak.

A konferencia himnusza: „Eljön az Úr...”

(Jó, ha az éneket előre megtanuljuk, ezért lapunk jelen számában közöljük!) Az érkezőket a toronyból fúvószena fogadja.

Az áhítat 9:30-kor kezdődik, az istentisztelet 10 órakor, és közös úrvacsorával zárul. Számos külföldi vendégünk lesz.

Újdonság, hogy a Magyar Baptista Szeretetszolgálat minden résztvevőt vendégül lát ebédre, ezért most nem szervezünk külön főzést. Hogy mi lesz az ebéd? Nos ez legyen meglepetés. Minden résztvevőt kérünk viszont, hogy mélytányért és evőeszközt hozzon magával! Hasznos lesz a kempingasztal és -szék is.

A „vendégeljük meg egymást” program keretében szívesen fogadunk süteményt és gyümölcsöt. Külön sátor várja majd azokat, akik az óriási asztalra szeretnék elhelyezni az utóbb említett finomságokat. Lesz könyv- és kazettaárusítás, a büfé egész nap üzemel. *Délután a fiatalok szolgálnak.* Bemutatkozik néhány gyülekezet ifjúsága prózai és zenei szolgálatokkal egyaránt. Az egész nap: *testvéri találkozó és evangélizáció.* Este tábortűz, ifjúsági ének-zene és biztonyságtételek. Készüljünk imádságos szívvel, vágyakozó lélekkel, hogy a nap végén boldog bizonyossággal válaszolhassunk a főtémára: Jövel, Uram, Jézus!

Mészáros Kornél
főtitkár

Dr. Almási Mihály
egyházelnök

Pátkai Béla
missziótitkár

Üi.: A gyülekezetek és egyéb alakulatok zászlóit hozzuk magunkkal!

TAHI '99

augusztus 20-i konferencia

Augusztus 20-án Tahiban – kivéve a legkeményebb diktatúra éveit – a legnagyobb baptista „seregszemplére” kerül sor minden évben. Generációk találkoznak ekkor a Pilis lankáin. Csak nagyon kevesen élhetnek már azok közül, akik 75 évvel ezelőtt jelen voltak az Első Országos Baptista Ifjúsági konferencián, s ha élnek is, alig emlékezhetnek arra, hogy mi történt, hisz kicsi gyerekek lehettek.

Akkor 55 helyről 555-en voltak jelen. Az előadók között találjuk Tildy Zoltánt, a későbbi köztársasági elnököt, tótfalvai református lelkipásztort, id. Victor Jánost, a Vasárnapi Iskolai Szövetség egyik vezetőjét, tudós-teológus-író-prédikátort, dr. Kiss Ferenc professzort, a későbbi Szabadegyházak Szövetségének egyik vezéralakját. A baptista vezetők közül ott volt a táborparancsnok Somogyi Imre mellett Kemény Arthur, Udvarnoki András, Csopják Attila, Steiner István és persze sokan mások.

Nem célozom összefoglalni itt a nagy Tah-i konferenciák történetét, csupán arra szeretnék utalni, hogy a tábor mindig a felüdülés, a lelki megújulás, az erőgyűjtés, a megtérések és az újbóli oda-

szánások helye volt. Igaz ez az utóbbi néhány évre is.

1996-ban, a nevezetes jubileumi évben újjáéledt az augusztus 20-i konferencia szelleme. Ekkor járt hazánkban Jimmy Carter és prédikált Szigetszentmiklóson augusztus 18-án. A BékeHírnök színes dupla-számmal köszöntötte a koronát viszaadó amerikai elnököt, az augusztus 20-i Tah-i konferencia beszámolóját pedig így kezdte a szerkesztő: „...hatalmas érdeklődéstől kísérve rendezték meg az augusztus 20-i konferenciát Tah-i táborban.” A világ minden tájáról érkezett magyar baptisták színpompás zászlós felvonuláson vettek részt. A magas rangú külföldi vendégek között volt az Amerikai Déli Baptista Szövetség külmisziói elnöke, Dr. Jerry Rankin, valamint az európai osztály igazgatója, Dr. John Floyd.

1997-ben a BékeHírnök „Tahiban a csoda megismétlődött” címmel számolt be a mintegy 2500 résztvevővel megtartott bensőséges hangú, közös úrvacsorával végződő konferenciáról. Ekkor az árvíz sújtotta Lengyelországból fogadtunk gyerekeket.

1998-ban újra színes köntösbe öltözött a BékeHírnök augusztus 20-i ünne-

pi száma. A vezércikkben a szövetség elnöke „Nemzet, haza, egyház” címmel emlékezett meg többek között arról, hogy 475 évvel ezelőtt Magyarországon is megkezdődött az anabaptista reformáció. Ebben a számban láthattuk először a gyönyörű új balatonföldvári Bethesda Missziós Központ épületének színes képeit a megnyitó alkalmából.

1999-ben újra Tahiba indulunk augusztus 20-án. Autók hosszú sora zsúfolódik a különbuszokkal meg a menetrend szerinti járatokkal Tah-i hídfő környékén. A parkolás nem egyszerű most sem. A korai kelést, az áldozatot azonban messze kárpótolja az áldás: Az Úrral és az egymással való találkozás. A változatos programról és a „meglepetésekről” külön szólunk még. Ezt a kis összefoglalást hadd fejezzem be buzdítással: Ne feledjétek, Tah-i áldásokkal vár minden vágyakozó szívű testvér, felnőtteket, gyerekeket, időseket és fiatalokat. És ami ennél sokkal fontosabb: az Úr is vár, Vele is találkozhat. Induljunk hát együtt a nagy találkozóra!

Dr. Almási Mihály
egyházelnök

Az idősebbik fiú

E cím alatt a tékozló fiú bátyja áll elénk. Mi pedig betekintünk az ő lelkületébe, melyet tanúsított a hazatérő testvére iránt. E történet Lukács evangéliuma 15. fejezetében van megírva, és drága gyöngyszemként az irodalomban is szerepel. Isten megbocsátó kegyelmét érzékelteti a megtérő bűnös iránt.

Az idézett igében megfigyelhetők, hogy a kisebbik fiú tobzódó életviteléből, a „nagyvilágból” tért haza. Az idősebb fiú pedig a mezőről jött meg, kicsit később. Nélkülük üres az „atyai ház”. Mi lesz azonban most, miután mindkét fiú megérkezett? A kisebbik ugyanis hazatérve éppen most hozta egyenesbe az életét. Még tart az efelett való örömnép, amikor megjelenik a nagyobbik fiú, noha nem akarta ezt először megtenni... Odakint a mezőn hagyhatott maga után egyenes sorokat, mikor szántott vagy vetett. Itthon viszont görbe szemekkel nézi a vigadozó társaságot. Felháborodik az ünnepség láttán, főleg az Atya ilyen döntésén, melyet öccse fogadására rendezett. Büntető intézkedést inkább végignézett volna. Ő „logikusan” gondolkodva igazságot, jogot, törvényt emleget. A kegyelmet nem ismeri. Más elvet vallva, haljon meg az ilyen! No, de hát most „támadott fel”! Vagy talán félti a maga vagyonát, netán meg kell osztani öccsével, mivel az eltékozolta a saját részét. De hát öccse a béresek közül csak egynek a boldog lelkiállapotát célozta meg, mert akit visszafogadnak, annak ennyi is elég. Nem elég a nagyobbiknak a minden sem, melyet e szavakkal erősített Atyja: „Fiam, mindenem a tiéd.” Kecskéfival meg-

elégedett volna – mondja. Akkor semmi baj, mert a jóval nagyobb „hízott borjú” mindent rendbe hoz öccse iránt. Mivel ez sem jó, ki kell mondani a szentenciát: aki nem akarja szeretni a testvérét, annak az első kifogása egy-magában is pontosan olyan „jó”, mint a következők egész sora.

A zsidóságnak a pogányokkal szemben tanúsított magatartását ábrázolta Jézus e példabeszédével. Ugyanis ők voltak azok, akik zúgolódtak, mikor Jézus bűnösöket fogadott magához (Lk 15:1-2). Végigjátszották az idősebb fiú lelkületét az egész üdvtörténetben. Az apostolok cselekedeteiről szóló könyv híven feljegyzí, mekkora harc, gyűlölködés és háborgás kísérte a pogányok Istenhez térését.

Hogyan vagyunk azonban mi manapság a mi közösségeinkben e téren? Nem vagyunk-e néha mi is „nagyfiúk”, kik szintén tudunk „igazságokat” hangoztatni, mikor felvételtől vagy visszavételtől van szó? Vonzó igazságokat kötelező hirdetni, taszított természetesen nem.

Mert ha ez a szellem vagy nézet valahonnan a „nagyfiúval” együtt hazajön, és közösségeinkben otthonossá válik, lesz-e akkor öröm a megtérők felett?

„Mi erősek, tartozunk azzal, hogy az erőtleneke gyengeségeit hordozzuk, és ne a magunk kedvére éljünk.” (Róm 15:1)

(Fehérvári Hírnök)
Tóka Gyula

(folytatás a 253. oldalról)

A továbbiakban a főigazgató köszöntötte Beharka Pál művésztanárt 70. születésnapja alkalmából a Jel

Dr. Steve Booth akadémiai tanár hirdeti az igét (mellette Lukács Gyula helyi lelképásztor)

2:10b igeverssével. Elismeréssel szólt arról, hogy Beharka testvér szolgálatát a BTA-n belül is a hűség jellemezte. Kívánjuk, hogy hűsége jutalmaként elnyerje az élet koronáját.

Ezután jutalmak átadására került sor. A végzős hallgatók közül *Bálint Andrea*, *Füstös Gyula*, *Krett Tibor* és *Szamosi György* vehetett át jutalmat a tanulmányok folyamán elért kiemelkedő tanulmányi eredményért. Az 1998/99-es tanévben tanúsított kiváló tanulmányi előmenetelért *Horváth Zoltán*, *Kardos Károly*, *Komáromi Boglárka*, *Komáromi Tibor*, *Marjai Györgyi*, *Matúz József*, *Parti Gábor* és *Szepes Péter*; a hallgatók közösségében tanúsított példamutató forgolódásért pedig *Békési Sándor* és *Szűcs Sándor* részesült pénzjutalomban.

Befejezésül a „Menjetek szét e világba, éjsötét borítja azt, az örömhírt prédikálva terjesszék a vigaszt!” (HH 374.) kezdetű éneket énekelte közösen az ünneplő gyülekezet.

Az áldás után a Himnusszal zárult az ünnepi istentisztelet és az ünnepi ülés.

A meghívott vendégek, az ünnepeltek a Wesselényi utcai gyülekezet vendégszeretét élvezhették az ünnepi alkalom előtt illetve után, amit e helyről is szívből köszönünk.

„Az áldás, a dicsőség és a bölcsesség, a hálaadás és a tisztesség, a hatalom és az erő a mi Istenünk örökkön-örökké. Ámen.” (Jel 7:9,12)

ifj. László Gábor

„Lesznek jelek a Napban...”

(Lk 21:25)

Isten a mindenség Ura. Az Ószövetségi szentírás keletkezése idején a héber nyelvnek nem volt egyetlen szava a teremtett világra, mint a görögnek a kozmosz. Ha az egész teremtett világról akart szólni, azt mondta: ÉG és FÖLD. „Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet...”, azaz a mindenséget, a kozmoszt. Mi emberek itt élünk a Föld felszínén. Többé-kevésbé ismerjük a Földet, de szó sincs arról, hogy mindent tudnánk róla. Mennyivel hiányosabb az ismeretünk a Földön kívüli világról, a kozmoszról. Szó sincs róla, hogy természettudományos magyarázatunk lenne arról, hogy hogyan keletkezett. Különösen azóta nagy a gond, amióta nem csak anyagról, hanem antianyagról is tudunk... Az ismeretlen dolgok félelmetesek.

A napfogyatkozás nem ismeretlen jelenség, mégis félelmetes lesz. Miért? Mert ritkán fordul elő. Szerencsés embernek mondhatja magát az, aki életében egyszer láthat ilyet.

Az évezred utolsó napfogyatkozása augusztus 11-én lesz. Lassan mindenki erre készül. A Balaton környékén bizonyára egy tűt se lehet leejteni majd.

Vajon jel-e a napfogyatkozás? Ha nem, miért nem? Ha igen, minek a jele?

Kétségtelenül néhány napfogyatkozás pontosan egybeesik fontos eseményekkel. Gondoljunk csak az Úr Jézus keresztre feszítésére! Aztán vannak olyan napfogyatkozások, amelyek igen közel esnek fontos eseményekhez. Nézzünk néhányat!

Georgius Monachos bizánci történetíró művének névtelen folytatója följegyezte, hogy a bizánci teljes napfogyatkozás (891. augusztus 8.) után még öt év telt el a magyarok honfoglalásáig (896).

Nevezetes az 1241. október 6-i teljes napfogyatkozás, a tatárjárás kellős közepén, vagy az 1415. június 7-én Prágában is látható teljes napfogyatkozás. Pontosan egy hónap múlva égették meg *Husz Jánost*. Magyarországon 1540-ben volt a következő teljes napfogyatkozás egy évvel Buda török kézre kerülése előtt...

Ezek bizonyára érdekes dolgok! Azonban már az Ószövetségben olvashatunk prófétai figyelmeztetést arra nézve, hogy „az égi jelektől ne rettegjétek, mert csak a pogányok rettegnek azoktól!” (Jer 10:2) Ez persze nem azt jelenti, hogy ne figyeljünk azokra az égi és egyéb jelekre, amelyekkel kapcsolatban maga Jézus figyelmezteti az övéit.

Lukács evangéliumában a 21. részben a 25. versből kezdődően égi és egyéb jelekről beszél Jézus, majd így zárja ezt a szakaszt: „Amikor pedig ezek elkezdenek, egyenesedjétek föl és emeljétek föl fejetekeket, mert közel van a megváltások!”

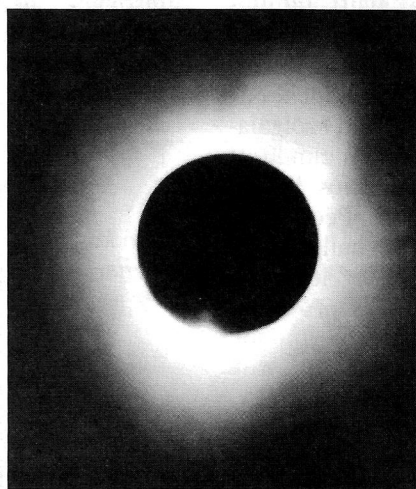
Ne féljétek, de figyeljétek! A Krisztus visszajövetelét megelőző jelek

nem abban különösek, hogy korábban nem fordultak elő. Háború, földrengés, szökőár mindig volt. A jelszerűség a jelenségek erejének fokozódásában van. Egyre gyakoribbak és egyre pusztítóbbak háborúk, földrengések, szökőárok, vagy épp

nálunk: a szokatlan árvizek, belvizek stb.

Napfogyatkozás mindig volt. Ez a napfogyatkozás azonban valamiben egyedülálló. Egy napfogyatkozás nem „erősödhet”. Mi lehet hát, ami mégis valamiféle progresszivitást jelent? Nos az, hogy hol látható. Az évezred utolsó napfogyatkozása minden idők legtöbb ember által látott napfogyatkozása, mivel Európa és a Közel-Kelet legsűrűbben lakott területein halad át a Hold árnyéka több mint 100 km szélesen és mintegy 1400 km hosszan. Soha ennyi ember nem szembesült az élmennyel, hogy az állatok pihenni térnek, a hőmérséklet akár 10 fokot esik, s hogy a Nap olyan lesz, mint egy „szörzsák” (Jel 6:12). Erre talán mégis érdemes odafigyelni. Nem félni, hanem figyelni! Figyelni pl. a Mt 24-re, Lk 21-re, Mk 13-ra vagy az ApCs 2:17–21-re. Figyelni az Igére és közben tenni a dolgunkat, amit az Úr vár tőlünk a mindennapokban.

Dr. A. M.

Teljes napfogyatkozás képe